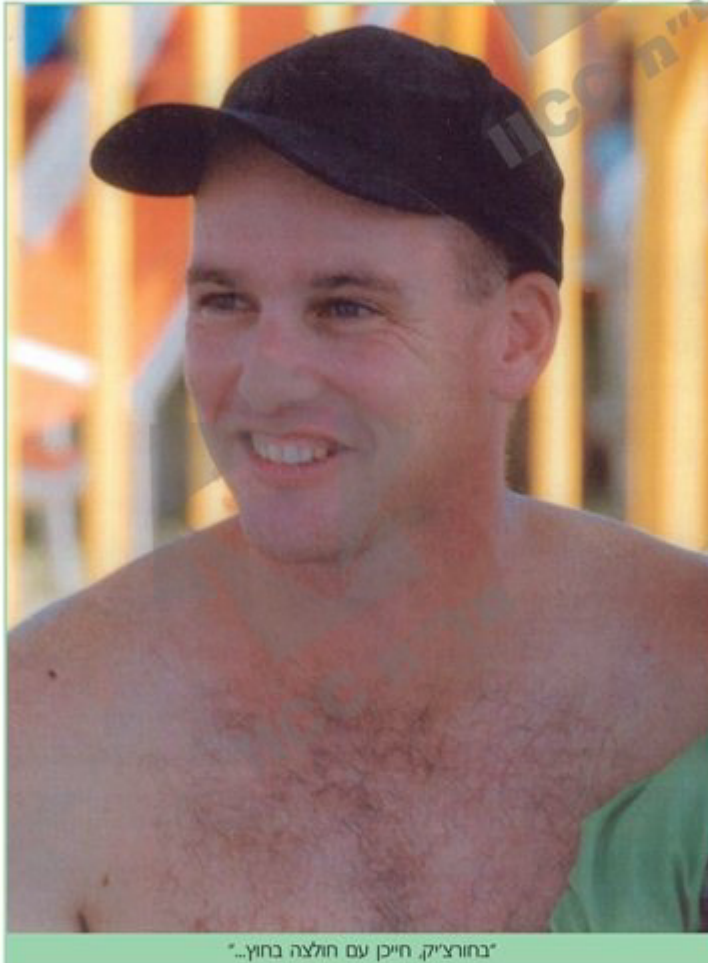

נשמה של ילד וראש של מבוגר חברים מספרים על עודד שרון ז"ל

חברים ובני משפחה של עודד שרון ז"ל התאספו בביתה של אשתו ואם שלושת ילדיו, כדי לספר על האדם, איש השירות ובעל המשפחה האהוב, שבלם מחבל בגופו

לימור קליפה

עורכת משנה מבט-מל"מ

"בחורצ'יק, חייכן עם חולצה בחוץ..."

ביום שלישי, ח' בשבט, התמוצץ מחבל מתאבד במעבר ארז. בפיצוץ נפצע קשה א', קמ"ן החטיבה. עודד שרון, בן 37, רכז שירות הביטחון הכללי, נהרג בפיצוץ. עודד לא היה אמור להיות במעבר באותו היום, אלא הוקפץ למקום כדי להחליף רכז אחר. המחבל נבדק פעם אחת ועבר את הבדיקה. לעודד הוא הגיע רגע קודם שבוצעה בדיקה נוספת. המחבל הפעיל את המטען בעמדו סמוך לעודד, בטרם ייתפס, ובשבריר שנייה נקטעו חייו של עודד שרון ושוננו חייהם של בני משפחתו וחבריו לעד.

באמצע חודש מרס התאספו חברים ובני משפחה של עודד, בביתה של רנית, אשתו ואם שלושת ילדיו יובל ירדן ודניאל, כדי לספר על עודד ל"מרכז למורשת המודיעין. כולם דואבים, כולם כואבים, חסרים, מספרים על אדם צוחק, שמת, איש של אנשים, איש שכולם התאהבו בו ואהבוהו. כשישבו, מנסים להגדיר את המות של עודד בכמה מילים, לחפש את הדרך לומר מי היה, לשים את האצבע על התכונות העיקריות שלו, אמרה אמו: "היו לו נשמה של ילד וראש של מבוגר". כולם הביטו בה, מבינים שזאת ההגדרה שחיפשו כל הערב. "מי שהכיר אותו טוב מתקשה להתאבל על עודד" אמר י', חבר טוב מהשירות, "לא כי אנחנו בורחים, אלא כי אנחנו זוכרים את עודד הצוחק, הציני. אני זוכר אותו בכל רגעי השובבות והצחוק. איבדתי חבר טוב מאוד. לי הוא חסר מאוד".

י' הכיר את עודד במבחנים לשירות. לפני כן שירת עודד כחוקר נוער בתחנת המשטרה בראשון לציון. י' ועודד המשיכו לפתח קשרים ומאחר שהתגוררו באותו אזור, החלו בנסיעות משותפות לעבודה מדי יום: "דיברנו הרבה על העבודה שלו במשטרה; אני סיפרתי לו על השירות הצבאי שלי. היו לו הרבה מאוד סיפורים כחוקר".

ההכשרה לשירות הייתה קשה וארוכה וכולם עבדו קשה, אך עודד, שהיה אוהד מושבע של הפועל תל אביב, לא ויתר מעולם על משחק. י': "הוא היה מקבל נזיפות על כך. כשכולנו היינו ספונים בחדרים ולומדים והיה משחק של הפועל, הוא היה בורח לטלוויזיה. לא אחת הוא 'חטף על הראש' בגלל זה".

לי הטיפוס. אף שלא קיבל את התפקיד שרצה, עווד יצר קשר ראשוני מדהים עם כל הגורמים - עובדים בשירות, גורמי משטרה, גורמי צבא. הוא רק סיים קורס וכבר דיבר עם מח"ט בגובה העיניים, בלי שום בעיות. אמרתי לו בשיחה, שתפקיד של רכז הוא תפקיד ייחודי: אתה לבד, עצמאי, יש הרבה מאוד חופש. מה שתביא אתך, בעצמך, אלו הדברים שאתה עושה. והוא עשה את זה בצורה טובה מאוד, השתלב מהר, תפס פיקוד. הוא תפקד בצורה מעולה, למד מהר. הרגשתי שסוף-סוף יש לי מישהו שאני יכול לסמוך עליו".

עווד ונועם, נועם ועווד

רעיה בירן, שהייתה מורה ומנהלת בבית הספר שלמדו בו עווד ואחיו, שמעה בחדשות בוקר יום רביעי על הפיגוע: "בהתחלה לא קישרתי, כי לא ראיתי אותו כבר שמונה שנים. אבל לפני שיצאתי מהבית, ראיתי פתאום את התמונה בטלוויזיה ואמרתי 'זה נועם ועווד'. נועם ועווד היה 'מושג' בבית הספר. הם היו צמד, שני אחים, שאחד שמר על השני. באותו היום הרימה אליי טלפון מורה נוספת מבית הספר ושאלה אותי 'זה נועם ועווד?'; עד כדי כך השתרש הביטוי בבית הספר". רעיה נפגשה שנית עם עווד בתקופה שעבד כחוקר במשטרה, והיא, מנהלת בית ספר, נזקקה לעתים לשירותיו, ועדיין זכרה אותו כעושה קונדס מבית הספר היסודי: "יום אחד הוא הגיע לבדוק בעיה שנתקלנו בה בבית הספר. ישבנו אצלי בחדר ודיברנו, והוא שאל אותי אם אני זוכרת את הסיפור על נעלי הספורט. הוא התכוון לתקופה שבה בבית הספר לא הרשו לנעול נעלי ספורט ביום-יום, אלא בכניסה לאולם הספורט בלבד. והוא אמר לי שהוא אף פעם לא הבין את זה, ורק כשבגר הבין שבעצם מה שהמורה ניסתה לעשות, זה לשים להם גבולות, בעולם שאין בו גבולות. הוא אמר שהוא מרגיש שאנחנו חיים בחברה שאין בה גבולות, וכנראה מאחר שאנו חיים במדינה שגם אין לה גבולות פיזיים מוגדרים, אנו מתנהגים כאילו אין גבולות כלל. אנשים צריכים גבולות ומסגרות, הוא אמר. ואני ישבתי שם וחשבתי לעצמי: הילד השובב הזה, הנה הוא פתאום מדבר על גבולות".

הסיפורים על עווד הקונדס זרמו מכל עבר. ברוריה, חמותו של עווד, זוכרת אותו עוד מהימים שלמד עם אחותה הגדולה של רנית, דלית, באותה כיתה: "הכרתי אותו בפעם הראשונה בשנת 1982. הוא היה השובב התורן של הכיתה הכי שובבה במחזור של הגימנסיה הריאלית.

המחבל הפעיל את המטען בעמדו סמוך לעווד, בטרם יתפס, ובשבריר שנייה נקטעו חייו של עווד שרון ושוננו חייהם של בני משפחתו וחבריו לעד

אני זוכרת אותם משתוללים ברחובות, צוחקים בבית. הוא היה הרוח החיה בכיתה. יום אחד, אחרי שנים, רנית מספרת שהיא הכירה בחור והוא מגיע לבקר. אני פותחת את הדלת, והנה, עווד חזר אלינו, והפעם כחבר של רנית. אחרי שנתיים כבר הייתה חתונה...

נ, המנהל הראשון של עווד בשירות, מרחיב: "כולנו הולכים עם תגי עובד. עווד הלך עם השרוך האדום של הפועל תל אביב. שום דבר לא דחה משחק. פעם הוא אפילו כתב לי בתכנית עבודה, כדי שלא יהיה לי שמץ של ספק, באיזה יום מתקיים משחק של הפועל...".

משפחת שרון: עווד, רנית, יובל, ירון ודניאל

י: "עווד רצה מאוד להיות חוקר. הוא המשיך את ההכשרה הארוכה לשירות בידיעה מוקדמת שהוא מחמיץ משהו, וסיים אותה עם הרבה חששות. אבל כשהתחלנו את התפקיד הוא התחיל ליהנות, מה שנעשה במהלך הזמן להנאה צרופה. הוא ראה את החופש, את הייחוד ואת האפשרויות שיש בתפקיד, שמצריך המון אתגר חשיבתי. זו איננה עבודה שגרתית. הוא מצא בכך תועלת רבה".

נ: "בסביבות מרס 2004 נכנס אליי עווד לריאיון ראשון, אחרי שנאמר לי שהוא חולם להיות חוקר ולאחר שכבר הוחלט שהוא יהיה רכז. בשיחה הראשונה ראיתי בחורצ'יק קירח, חייכן, עם חולצה בחוץ. אמרתי לעצמי: סוף סוף מישהו הולך פה כמוני עם חולצה בחוץ... עווד סיפר לי שהוא אב לשלושה ילדים, בן 37, כבר לא ילד. מאוד קסם

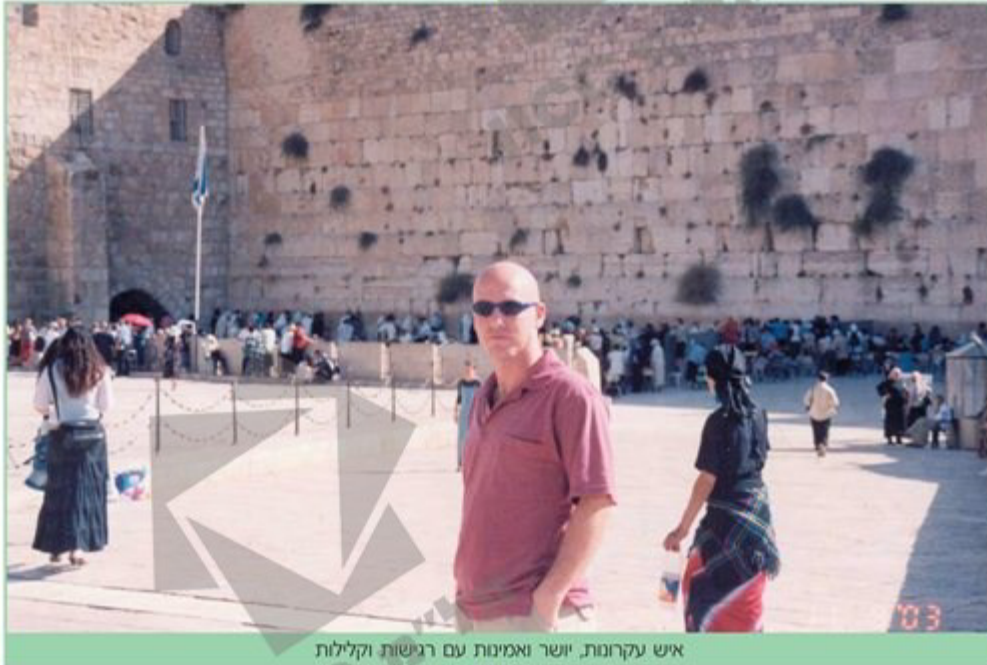
זוכה בהמון דברים. אני אף פעם לא הייתי זוכה בכלום. המזל שלי היה עודד. מזל שהיה לי חבר כזה. והוא עוד אתי. עודד היה איש עקרונות: יושר, אמינות, ועם זה היו בו גמישות וקלילות. הוא היה תמיד אחראי על הבנות ותמיד היה משיג מה שהוא רוצה, ועל זה יש המון סיפורים. הוא היה האח שמעולם לא היה לי."

נשמה יתרה

לשירות הגיע עודד כאמור מהמטרה. למרות ההכשרה הארוכה, למרות השעות המפרכות, תמיד מצא זמן לשמור על קשר עם חבריו מהמטרה. אדווה: "עודד הגיע למטרה

עודד היה כאילו שני בני אדם: אחד חם מאוד והשני רשמי ומחושב. ילד שובב ובוגר. אבל אחד הדברים הכי יפים בו היה האבהות: הוא היה אבא מדהים. ב'שלושים' דלית אמרה שאתה לומד להכיר כמה אדם חשוב לך, כשהוא מת. לא חשבתי שכל כך ארגיש בחסרונו. אני חשה אותו כל יום, כל היום."

תמיר מכיר את עודד מבית הספר היסודי. הם למדו יחד בתיכון, התגייסו יחד לצבא וקיבלו מספר אישי עוקב. הם שירתו יחד, תמיד יחד. תמיר: "הדבר היחיד שגרם לי בסוף מסע הכומתה לעלות בשביל הנחש למצדה, אחרי 80 ק"מ, עם המאגן עליי, זה עודד". אחרי הצבא המשיכו תמיר ועודד להתהולל ולהשתולל,

איש עקרונות, יושר ואמינות עם רגשות וקלילות

ראשון לציון לפני עשר שנים בערך, ואני קיבלתי אותו לתפקיד. כולם אהבו אותו. עד כדי כך התקשרנו, שנהפכנו למעין מסגרת משפחתית - לכל הטיולים יצאנו יחד, הילדים היו יחד, שבתות בילינו יחד. הוא היה החוקר הכי טוב שיש. מאז שעודד איננו, שום דבר לא אותו דבר". יאיר: "הכרתי את עודד ב-1998. הייתי קצין נוער חדש, ועודד היה חוקר נוער. שאלתי מה צריך לתפקיד חוקר נוער. היום אני יודע, שמה שצריך זאת נשמה יתרה. לדעת לשים אצבע על ילדים שאפשר ליישר ולתקן, ולתת על הראש לאלו שחצו את הקווים ואשר לא יחזרו להיות אזרחים מועילים. עודד ידע לעשות את ההבחנה הזאת, כמו בכל דבר שנגע בו, בין עיקר לתפל. היו בו שובבות נעורים משולבת בסרקזם והומור שחור. צריך הומור שחור כדי לעבור דברים שאנחנו עברנו. יש אנשים שעוברים את כל החיים בלי לראות אדם מת, והיו תקופות שאנחנו רצנו מגופה לגופה. בשביל זה צריך הומור שחור. מיחסי קצין-פקד נעשינו בתוך חודש לחברים טובים. שתי המשפחות התחברו

ושמרו על קשר גם לאחר שנישאו והתמסדו. תמיר: "שבועיים לפני הפיגוע דיברנו על מה שעודד יעשה כשיצא לפנסיה כעובד מדינה, ואותי יקרעו בשוק הפרטי. הייתי לא שקט כל השיחה ואמרת לי 'עודד, שמור על עצמך'. כשהיינו בצבא, פעמיים הוא נפגע. מתוך 200 איש שהיו אתנו, כשהיה פיגוע, מי שנפגע היה עודד. לא הייתי שקט כשהתגייס לשב"כ ולא הייתי שקט באותה השיחה. הוא

הוא ראה את החופש, את הייחוד ואת האפשרויות שיש בתפקיד, שמצריך המון אתגר חשיבתי

היה החבר הכי טוב שהיה לי בחיים. עברתי אתו חוויות שבשום מקום אחר בעולם אי אפשר לחוות עם חבר. מעט אנשים זוכים לחברים כאלה כמו שאני זכיתי לעודד בשנים הללו. הכול היה קל כשעודד היה לידי". כפיר מכיר את עודד מגיל שבע: "הוא היה איש המזל. היה

לכל הילדים. דיברתי עם הבנות של עודד. חמש שעות אחרי זה נועם צלצל ולא הבנתי למה הוא מתקשר, הרי כבר דיברנו...".

צ' ועודד התחלפו זה בזה בתפקידים. אף שעודד לא רצה בחילופין, יצרו הוא וצ' קשר מעולה כבר מהרגע הראשון: "הפן הבין-אישי של עודד הוא מדהים, היכולת שלו לקשור קשר... הוא היה גם איש משפחה מדהים, פשוט לקנא. יום אחד, אחרי שהוא כבר נכנס לתפקיד, הוא סיפר לי

שהוא מפתח מבצע מודיעיני, ששנתיים לפני כן אני ניסיתי לבצע, ללא הצלחה. שאלתי אותו אם הוא יודע שהוא הולך לשידור חוזר, והאם הוא מודע לקראת מה הוא הולך. הוא עמד בחיוך ממזרי, ובמשך חמש דקות דקלם לי בעל פה את כל הפרטים.. הייתי המום. אני לא מכיר רמה כזאת של יסודיות. איחלתי לו בהצלחה. אחרי כמה ימים ישבתי במשרד, והוא פתח את הדלת בתנופה, הסתכל עלי בחצי חיוך, ואמר: הצלחתי. זה היה רגע של התרוממות רוח גם עבורי. עודד לא זכה להמשיך במבצע אני שמתי לי את זה כמטרה אישית. לפני שבוע השלמתי את המשימה ומבחינתי, זו סגירת מעגל מול עודד".

ע', ראש היחידה, מבהיר כי המסירות של עודד לעבודה הייתה בלתי נדלית: "יום אחד רנית הייתה בטיול, והתרחש לנו פיגוע נורא במחסום ארו. ידעתי שעודד בבית עם הילדים ושיגרתי למקום רכו אחר. ב-8:00 בבוקר קיבלתי טלפון מעודד, הוא עדיין איתי ואמר שהוא יורד לשטח. אמרתי לו 'שילי, אתה נשאר עם הילדים בבית!'. אחרי 20 דקות שוב עודד מתקשר ומספר שהשיג בבייסטר. אמרתי לו 'שילי'. ואז מצאתי את עצמי במצב שבו הרכו נותן לי משוב מקצועי ומספר לי מדוע הוא צריך לרדת לשטח. הוא אמר שפיתח יחסי עבודה עם כל הגורמים ושאל: 'אם יש אירוע כל כך קשה ואתה לא נותן לי ללכת אליהם בזמן הזה, איך איראה מחר בבוקר מולם?... לא היה לי אלא לשאול אותו אם אפשר לסמוך על הבייסטר. הוא אמר שכן, וישר ירד לשטח".

ר' הוא המנהל האחרון של עודד בשירות. הוא מספר על היום האחרון בחייו של עודד, כשירד לשטח, אף שלא היה אמור להיות שם אלא החליף רכו אחר: "המבט בעיניים כשביקשתי ממנו ללכת הספיק לי. הוא ירד בהתלהבות. דיברתי אתו כשהיה בשטח. עודד איתר את המפגע ואמר לי 'שמע, הוא אצלי'. שמעתי את השמחה בקול שלו, את התחושה של 'עשיתי את זה'. אכן, עודד איתר את המפגע, שקטף את חייו. את המחיר משלמים כעת כל אוהביו ואהוביו.

לא איש של תודה היית. היית איש של עבודה. הביטחון זרם בעורקיך עוד בטרם הגעת אלינו

הוא תפקד בצורה מעולה, למד מהר. הרגשתי שסוף-סוף יש לי מישהו שאני יכול לסמוך עליו

מאוד. קשה מאוד לדבר על עודד בלשון עבר, כי הוא היה חלק מההוויה שלנו במשך שנים. הוא חסר לנו". יעקב, אביו של עודד: "מאוד חששתי כשעודד הלך למטרה

המסירות של עודד לעבודה הייתה בלתי נדלית

וגם כשהלך לשירות. אמרתי לו 'אתה כבר לא ילד צעיר', והוא ענה לי 'אבא, אני מאובטח על ידי כוחות שונים, אני הולך עם אפודים'. אפילו לא תיארתי לעצמי שיכול לקרות לנו דבר כזה. כשנודע לי, הייתי בלאס וגאס, ונועם אמר לי בטלפון 'היה פיגוע ועודד איננו'. זה לא נראה מציאותי, לא חשבתי שיכול לקרות דבר כזה לאנשים מהסוג הזה. מוקדם יותר באותו הערב עשיתי סבב טלפונים, כמנהגי,